

Arrest

nr. 189 494 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TIJINI, die loco advocaat M. EL KAROUNI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2008 werd de verzoeker toegelaten tot een tijdelijk verblijf, dat jaarlijks werd verlengd tot 24 juli 2013.

1.2. Op 5 augustus 2013 dient de verzoeker te Sint-Jans-Molenbeek een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgische dochter (bijlage 19*ter*).

Op 30 januari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoeker dient tegen deze beslissingen van 30 januari 2014 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest nr. 131.090 van 9 oktober 2014 worden de beslissingen van 30 januari 2014 vernietigd.

1.3. Intussen had de verzoeker op 26 juni 2014, te Mechelen, een nieuwe aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgische dochter.

Noch inzake deze aanvraag, noch inzake de aanvraag van 5 augustus 2013, wordt door het bevoegde bestuur een beslissing genomen binnen de wettelijk bepaalde vervaltermijn van zes maanden.

De verzoeker wordt vervolgens op 10 januari 2015 in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

1.4. Op 8 november 2016 beslist de gemachtigde een einde te stellen aan het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoeker.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd op 14 november 2016 aan de verzoeker ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: J. Voorna(a)m(en): L. Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 05.02.1981 Geboorteplaats: d(...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 26.06.2014 in functie van zijn Belgisch kind J. A. (RR. 06.01.25 260-25). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Immers, volgens de gegevens van het Rijksregister is er geen gezamenlijke vestiging meer met het kind sedert 03.03.2015. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de gemeente heeft bevestigd dat betrokkene en het Belgisch kind niet langer samenwonen. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 30.11.2015 (datum betekening vraag om informatie) verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

-Verklaringen op eer dd. 11.11.2015, 02.12.2015, 11.12.2015 door derden, met een kopie van hun identiteitskaarten. Echter, verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden aangezien er niet kan nagegaan worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

-Huurcontract appartement op naam van betrokkene dd. 11.10.2015.

-Loonfiches op naam van betrokkene voor de maanden 07.2015 – 11.2015.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Immers, betrokkene legt wel enkele loonfiches voor, maar deze tewerkstelling werd stopgezet op 07.10.2015.

Moest betrokkene alsnog kunnen aantonen te voldoen aan deze cumulatieve voorwaarde, dan dient opgemerkt te worden dat er geen sprake is van minstens 3 jaar gezamenlijke vestiging in het Rijk. Immers, betrokkene heeft volgens het rijksregister samengewoond met het kind van 26.06.2014 –

02.03.2015. Op 03.03.2015 werd betrokkene ingeschreven op een ander adres in een andere gemeente. Er is dus geen sprake van 3 jaar samenwoning, waardoor betrokkene niet in aanmerking komt voor de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Wat betreft de uitzonderingsgronden overeenkomstig art. 42quater, §4, 2° en 3° kunnen we stellen dat betrokkene niet heeft aangetoond hieraan te voldoen. Betrokkene woont niet meer samen met zijn Belgisch kind, en heeft nagelaten aan te tonen dat er nog een financiële en/of affectieve band is tussen hen. Er werd niet aangetoond dat hij het recht van bewaring heeft over het kind of omgangsrecht. Hiervan is ook niets terug te vinden in het administratief dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene ook niet aan deze uitzonderingsgronden voldoet. Verder is er nergens sprake van een schrijnende situatie, waardoor betrokkene ook niet voldoet aan de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42quater, §4, 4° van de wet van 15.12.1980.

Verder dient ook overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang gewoond heeft in zijn land van herkomst en pas als volwassen persoon het land heeft verlaten kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier hieromtrent. Verder is er ook geen sprake van medische problemen die betrokkene zou kunnen verhinderen terug te reizen naar het land van herkomst. Ook zijn leeftijd hindert dit niet. Wat betreft de gezinssituatie kunnen we vaststellen dat er geen samenwoning meer is met zijn Belgisch kind. Er werd echter niet aangetoond dat betrokkene nog een financiële en/of affectieve band heeft onderhouden met het Belgisch kind J. A. sinds ze niet langer gezamenlijk gevestigd zijn. Nergens uit het dossier blijkt dat dit het geval is. Betrokkene heeft hieromtrent niets voorgelegd. Verder verblijf in dit kader is dus niet van toepassing volgens de beschikbare gegevens. Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene enkele loonfiches voor. Deze tewerkstelling werd echter reeds stopgezet op 07.10.2015, nog voor de betekening van het socio-economisch onderzoek op 30.11.2015. Betrokkene is heden niet aan het werk, en heeft geen dergelijke economische belangen opgebouwd die een voortzetting van het verblijf zou rechtvaardigen. Betrokkene legt geen documenten voor inzake zijn sociale en culturele integratie. In het dossier zijn ook geen aanwijzingen die zouden verantwoorden waarom verder verblijf in dit kader te rechtvaardigen is.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn. De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, §2, alinea 1, 4, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste Middel : Schending artikel 40 ter, 40 bis § 2 alinéa 1,4° van de verblijfswet, Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel , schending materiële motiveringsplicht, schending beginselen van behoorlijk bestuur, manifeste beoordelingsfout, geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 12.04.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Verwerende partij stelt het volgende vast en motiveert haar beslissing als volgt: (niet limitatief omgesomd en verwijst voor volledige motivering naar de bestreden beslissing)

-“Intussen is de situatie van de betrokken totaal gewijzigd. Immers, volgens de gegevens van het Rijksregister is er geen gezamenlijke vestiging meer met het kind sedert 03.03.2015. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de gemeente heeft bevestigd dat Betrokkene en het Belgisch kind

niet langer samenwonen. Overeenkomstig artikel 42 quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van de betrokkene beëindigd worden”

-“betreft de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42 quater §4,2 ° en 3° kunnen we stellen dat betrokkene niet heeft aangetoond hieraan te voldoen. Betrokkene woont niet meer samen met zijn Belgisch kind, en heeft nagelaten aan te tonen dat er nog een financiële en /of affectieve band is tussen hen. Er werd niet aangetoond dat hij het recht van bewaring heeft over het kind of omgangsrecht. Hiervan is ook niets terug te vinden in het administratief dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene ook niet aan deze uitzonderingsgronden voldoet.”

- “Wat betreft zijn gezinssituatie kunnen we vaststellen dat er geen samenwoont meer is met zijn Belgisch kind. Er werd echter niet aangetoond dat betrokkene nog een financiële en/of affectieve heeft onderhouden met zijn Belgische kind J. A. sinds ze niet langer gezamenlijk gevestigd zijn. Nergens uit het dossier blijkt dat dit het geval is. Betrokkene heeft hieromtrent niets voorgelegd. Verder verblijf in dit kader is dus niet van toepassing volgens de beschikbare gegevens. Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene enkele loonfiches voor. Deze tewerkstelling werd echter reeds stopgezet op 07.10.2015, nog voor de betekening van het socio-economisch onderzoek op 30.11.2015. Betrokkene is heden niet aan het werk, en heeft geen dergelijke economische belangen opgebouwd die een voortzetting van het verblijf zou rechtvaardigen. Betrokkene legt geen documenten voor inzake zijn sociale en culturele integratie. In het dossier zijn ook geen aanwijzingen die zouden verantwoorden waarom verder verblijf in dit kader te rechtvaardigen is.”

In casu is de bestreden beslissing van 08.11.2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verzoekster benadrukt dat de motivering van bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd is , verkeerd en niet juist is, maar eveneens artikel 40 ter, 40 bis § 2 alinéa 1,4° van de verblijfswet schendt.

Immers bepaalt artikel 40 ter het volgende:

“§ 1 De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1°de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2°de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen”

Voormeld artikel vereist niet dat verzoeker en zijn minderjarig kind samenwonen.

Samenwonen is strikt genomen geen vereiste om een gezinscel te vormen.

Het feit dat verweerder in de bestreden beslissing stelt er einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat hij niet meer samenwoont met zijn minderjarige dochter en dat er

bijgevolg geen gezamenlijke vestiging meer is stelt deze een bijkomende voorwaarde aan de verblijfswet en miskent men de wetgeving terzake.

Samengevat, door een bijkomende voorwaarde van samenwonen/ gezamenlijke vestiging te stellen, schendt de bestreden beslissing:

- 40 ter, 40 bis § 2 alinéa 1,4° van de verblijfswet
- artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen:

- a) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) *In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 08.11.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het feit dat verweerder samenwonen vereist, is de motivering niet juist en niet pertinent. Ook is de motivering niet juist daar waar men stelt dat verzoeker volgens artikel 42 quater minstens 3 jaar dient te hebben samengewoond om te kunnen genieten van de uitzonderingsgronden. (temeer er geen samenwonen is vereist)

Dat de stelling van verzoeker de juiste is werd reeds in deze zaak al in het verleden bevestigd in een arrest van de Raad, met name arrest nummer 131090 van 09.10.2014 waarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat er sprake dient te zijn van een gezinscel dat zich vertaalt in feitelijkheden, maar dat men een gezinscel niet mag verwarren met samenwonen dat niet vereist is.

Ook schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht daar waar zij het volgende stelt :

“Er werd echter niet aangetoond dat betrokkene nog een financiële en/of affectieve heeft onderhouden met zijn Belgische kind J. A. sinds ze niet langer gezamenlijk gevestigd zijn. Nergens uit het dossier blijkt dat dit het geval is. Betrokkene heeft hieromtrent niets voorgelegd. Verder verblijf in dit kader is dus niet van toepassing volgens de beschikbare gegevens. Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene enkele loonfiches voor. Deze tewerkstelling werd echter reeds stopgezet op 07.10.2015, nog voor de betekening van het socio-economisch onderzoek op 30.11.2015. Betrokkene is heden niet aan het werk, en heeft geen dergelijke economische belangen opgebouwd die een voortzetting van het verblijf zou rechtvaardigen”

Voormelde motivering is niet juist, doch toont eveneens aan dat verweerder een beslissing genomen heeft zonder acht te slaan op alle elementen van het dossier:

Op 17.12.2015 heeft verzoeker via zijn raadsman geantwoord op de vraag naar informatie van verweerder omtrent zijn situatie.

Verzoeker heeft wel degelijk via verklaringen op eer aangetoond dat hij, hoewel hij niet samenwoont met zijn dochter, wel degelijke affectieve banden deelt met zijn dochter nu hij haar geregeld ziet, zowel bij hem thuis als bij haar oom. Ook draagt hij eveneens financieel bij in haar opvoeding.

Dit wordt in de verklaring van de heer K. E. A. en zijn echtgenote mevrouw D. M., bij wie de dochter van verzoekster bij rechterlijke beslissing is geplaatst, integraal bevestigd.

Hun verklaring luidt als volgt:

“ Wij ondergetekenden D.M. en K. E. A. getuigen dat onze band met J. L. zeer goed is. L. komt regelmatig op bezoek bij A. en ook hun band is goed. Ook verklaren wij dat L. soms iets koopt voor A. en met haar soms op stap gaat. L. geeft A. een som van 50,00 € per maand. De reden dat L. niet bij ons kan blijven is omdat zijn inkomen te hoog is. Hierdoor worden wij hiervan benadeeld. Ook gaat L. soms bij hem op bezoek in de woning van L. “

Dit is de verklaring van de mensen bij wie de dochter via gerechtelijke beslissing geplaatst is. Zij verklaren de affectieve en financiële band, en zegt dat zij de samenwoning werd beëindigd op hun verzoek en wat zegt verweerder hierover:

“Er werd echter niet aangetoond dat betrokkene nog een financiële en/of affectieve heeft onderhouden met zijn Belgische kind J. A. sinds ze niet langer gezamenlijk gevestigd zijn. Nergens uit het dossier blijkt dat dit het geval is. Betrokkene heeft hieromtrent niets voorgelegd.”

Ook beweert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker, zijn economische activiteit had gestopt in de maand oktober 2015.

Dit druist regelrecht met het schrijven dd. 28.12.2015 van zijn voormalige raadsman die nog een loonfiche van de maand november 2015 bezorgt.

Bovendien werkt verzoeker nog steeds, maar is hij het slachtoffer geworden van een arbeidsongeval.

Door dit allemaal te stellen, schendt verweerder de motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel, beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheidsbeginsel nu zij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, nog het nodige gedaan om de stukken van verzoeker te verifiëren.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en beginsel van behoorlijk bestuur, blijkt eveneens uit het feit dat hoewel verweerder reeds in het verleden een beslissing in dezelfde zaak, om grotendeels dezelfde redenen zag vernietigd worden door de Raad (arrest nr. 131090, toch weer zonder enige grondige studie van het dossier en/of de dossierstukken opnieuw een negatieve beslissing heeft genomen en totaal geen rekening heeft gehouden met de stelling van de Raad.

Ook blijkt de schending uit het feit dat hoewel verweerder reeds in november 2015 informatie vraagt achter de situatie van verzoeker, een jaar wacht vooraleer zij een beslissing neemt zonder opnieuw een actuele status op te vragen, wat toch wel van een behoorlijk bestuur mag verwacht worden.

Kortom uit de inhoud van het administratief dossier, had verweerder partij minstens moeten afleiden dat het te onzorgvuldig en zelf kennelijk onredelijk en disproportioneel om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verweerder partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker alsook een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt nu haar stelling juridisch niet onderbouwd noch juridisch correct is.

Immers stelt zij een einde aan het verblijfsrecht omdat er geen samenwoning is terwijl de wet dat niet vereist.

Ook stelt zij dat verzoeker geen affectieve en financiële banden heeft met zijn dochter terwijl dat wel wordt aangetoond en zou volgens verweerder verzoeker geen economische activiteit hebben terwijl dat wel zo is.

Minstens heeft verweerder partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verweerder partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verweerder partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verweerder partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Hoewel verzoeker de nodige bewijsstukken heeft voorgebracht, werden deze niet (behoorlijk) onderzocht door verweerder.

Verzoeker verwijst in dit opzicht ook naar het arrest van 09.10.2014.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen, waarbij hij de twee middelen gezamenlijk beantwoordt, als volgt:

“In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis §2 alinea 1-4°, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt dat samenwonen niet vereist is om een gezinscel te vormen.

In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat de financiële en affectieve banden met zijn dochter verder duren.

Gezien hun samenhang zal verwerende partij beide middelen gezamenlijk behandelen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker in functie van zijn minderjarige dochter een aanvraag heeft ingediend voor verblijfsrecht van meer dan drie maanden, conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter §2-2° luidt als volgt (eigen vetschrift en onderlijning:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit de gegevens van het Rijksregister is gebleken dat verzoeker sedert 03.03.2015 geen gezamenlijke vestiging meer heeft met zijn dochter. Verzoeker verhuisde naar Sint-Joost-ten-Node en zijn dochter bleef achter te Mechelen bij haar oom en tante.

Conform artikel 42quater § 1-4° van de Vreemdelingenwet kon het Bestuur derhalve een einde stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit artikel luidt als volgt (eigen onderlijning en vetschrift):

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Het wordt niet door verzoeker betwist dat hij geen gezamenlijke vestiging meer heeft met zijn dochter.

Aldus moet worden vastgesteld dat het Bestuur op goede gronden het verblijfsrecht van verzoeker van artikel 42quater § 1-4°, nu er geen gezamenlijke vestiging meer is met verzoekers dochter.

Echter, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt het Bestuur rekening met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“(…).”

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 131.090 van 09.10.2014, waarbij de Raad de bijlage 20 van 30.01.2014 m.b.t. verzoeker vernietigde om aan te tonen dat er geen gezinscel met de referentiepersoon vereist om alsnog verblijfsrecht te bekomen, dient te worden opgemerkt dat er in dat arrest wordt gesteld dat het Bestuur, bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak.

Uit wat voorafgaat blijkt echter dat in de voorliggende beslissing wel degelijk rekening gehouden werd met alle specifieke omstandigheden van de zaak.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog, te meer daar hij niet aantoont nog een financiële en/of affectieve band heeft onderhouden met het Belgisch kind J. A. sinds ze niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, noch aantoont dat hij het recht van bewaring of omgangsrecht heeft over zijn Belgische dochter.

Waar hij verwijst naar de verklaringen op eer dient te worden opgemerkt dat gezien het gesolliciteerd karakter ervan, er geen bewijskracht van uit gaat.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen kent, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate dat hij die motieven inhoudelijk aanvecht en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.”

2.3. In een eerste middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek van de aangevoerde schending van de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur dient te geschieden in het licht van de wettelijke bepaling(en) die de juridische grondslag vormen van de bestreden beslissing. *In casu* wordt in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet een einde gesteld aan verzoekers verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg. Hierbij wordt tevens onderzocht of de verzoeker in aanmerking komt voor één van de uitzonderingsbepalingen van artikel 42^{quater}, §4 van de vreemdelingenwet en wordt eveneens toepassing gemaakt van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De aldus relevante bepalingen van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er, met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsrecht als vader van een Belgische minderjarige dochter, om reden dat de verzoeker niet meer met haar samenwoont op hetzelfde adres en er dus geen gezamenlijke vestiging meer is. Uit de samenlezing van de volgende motieven van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de verweerder uit het enkele feit dat er de verzoeker niet meer samenwoont met zijn dochter onmiddellijk afleidt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 26.06.2014 in functie van zijn Belgisch kind J. A. (RR. 06.01.25 260-25). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Immers, volgens de gegevens van het Rijksregister is er geen gezamenlijke vestiging meer met het kind sedert 03.03.2015. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de gemeente heeft bevestigd dat betrokkene en het Belgisch kind niet langer samenwonen. Overeenkomstig art. 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.”

Ook in de nota met opmerking wordt datzelfde standpunt gehandhaafd, met name waar wordt gesteld: *“Uit de gegevens van het Rijksregister is gebleken dat verzoeker sedert 03.03.2015 geen gezamenlijke vestiging meer heeft met zijn dochter. Verzoeker verhuisde naar Sint-Joost-ten-Node en zijn dochter bleef achter te Mechelen bij haar oom en tante.”*

Aldus blijkt en staat het niet ter betwisting dat de verweerder uit het enkele gebrek aan samenwonen van de verzoeker en zijn Belgische dochter op het zelfde adres, afleidt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

De concrete motieven die in de bestreden beslissing zijn opgenomen met betrekking tot het onderzoek naar de uitzonderingsgevallen van artikel 42^{quater}, §4 van de vreemdelingenwet en met betrekking tot het socio-economisch onderzoek zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §1, derde lid van diezelfde wet, doen hierbij niet ter zake vermits deze bepalingen slechts van toepassing zijn indien in de eerste plaats is voldaan aan één van de beëindigingsgronden zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §1, eerste lid (*in casu* 4°) van de vreemdelingenwet. Bovendien blijkt ook uit deze verdere motieven dat het standpunt dat de verzoeker sinds 3 maart 2015 niet meer gezamenlijk is gevestigd met zijn Belgisch kind louter wordt verantwoord door de vaststelling dat de verzoeker sinds die datum niet meer samenwoont met zijn kind.

Er wordt immers als volgt gemotiveerd:

“dient opgemerkt te worden dat er geen sprake is van minstens 3 jaar gezamenlijke vestiging in het Rijk. Immers, betrokkene heeft volgens het rijksregister samengewoond met het kind van 26.06.2014 – 02.03.2015. Op 03.03.2015 werd betrokkene ingeschreven op een ander adres in een andere gemeente. Er is dus geen sprake van 3 jaar samenwonen, waardoor betrokkene niet in aanmerking komt voor de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42^{quater}, §4, 1° van de wet van 15.12.1980.”

Zodoende dient onderzocht te worden of het enkele gebrek aan samenwoning tussen een derdelander en zijn Belgisch minderjarig kind, toelaat te concluderen dat er geen gemeenschappelijke vestiging meer is derwijze dat in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de derdelander.

De verzoeker betoogt in zijn eerste middel onder meer dat de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 4°, 40ter en 42^{quater} van de vreemdelingenwet niet vereisen dat hij en zijn minderjarig kind samenwonen. Samenwonen is volgens de verzoeker immers strikt genomen geen vereiste om een gezinscel te vormen. De verzoeker betoogt dat het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat er een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de verzoeker omdat hij niet meer samenwoont met zijn minderjarige dochter en dat er bijgevolg geen gezamenlijke vestiging meer is, aantoonde dat de verweerder een bijkomende voorwaarde aan de verblijfswet stelt. De verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoeker niet zou betwisten dat hij geen gezamenlijke vestiging meer heeft met zijn dochter.

Artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…) In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”

Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. Dit wetsartikel viseert aldus de familieleden-derdelanders van Unieburgers en is via artikel 40ter van de vreemdelingenwet ook van toepassing op de familieleden-derdelanders van Belgen die nooit hebben gebruik gemaakt van hun recht op vrij verkeer als Unieburger.

Voormeld artikel 42^{quater} vormt een omzetting van de artikelen 7, lid 2; 12, 13 en 14, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht

van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* 2006-2007, nr. 51-2845/001, p. 51 e.v.; zie ook bevestiging hiervan in GwH 26 september 2016, nr. 121/2013).

Uit de parlementaire voorbereiding van de artikelen 40*ter* en 42*quater* van de vreemdelingenwet blijkt geenszins dat het de bedoeling van de wetgever zou zijn om aan het begrip “gezamenlijke vestiging” zoals voorzien in artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, een andere invulling te geven naar gelang het gaat om familieleden-derdelanders van Unieburgers dan wel om een familieleden-derdelanders van Belgen die het vrij verkeer als Unieburger niet hebben uitgeoefend.

In tegendeel kan in de voormelde memorie van toelichting van 2007 zonder meer het volgende worden gelezen met betrekking tot het huidige artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet 53-54): “*Wat het vierde geval betreft, aangezien artikel 14.2 van de richtlijn verwijst naar de voorwaarden van artikel 7, waar steeds sprake is van het begeleiden of vervoegen van een burger van de Unie, is het verantwoord dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, zoals expliciet voorzien door artikel 13.2 van de richtlijn, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.*

Voor verdere toelichting omtrent de vijf gevallen vermeld in § 1, wordt verwezen naar hetgeen vermeld werd in het vorige artikel.” (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* 2006-2007, nr. 51-2845/001, p. 53-54)

De verwijzing naar “*het vorige artikel*” slaat *in casu* op artikel 42*ter* van de vreemdelingenwet dat een gelijkaardige bepaling is als artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet, doch voor familieleden van Unieburgers die zelf Unieburger zijn.

Met betrekking tot artikel 42*ter* van de vreemdelingenwet werd in de voormelde memorie van toelichting van 2007 gesteld dat “*Wat het 4° geval betreft, aangezien artikel 14.2 van de richtlijn verwijst naar de voorwaarden van artikel 7, waar steeds sprake is van het begeleiden of vervoegen van een burger van de Unie, is het verantwoord dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, zoals expliciet voorzien door artikel 13.2 van de richtlijn, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. In antwoord op een opmerking van de Raad van State, wordt er op gewezen dat de vereiste van gezamenlijke vestiging uitgelegd moet worden in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat hierbij dus niet om een vereiste van «permanent samengewonen» van de betrokkenen.*” (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* 2006-2007, nr. 51-2845/001, p. 51-52)

De verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde een extra voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd door te stellen dat samenwoning noodzakelijk is om te kunnen spreken van ‘gezamenlijke vestiging’. Uit de loutere vaststelling dat de verzoeker niet meer samenwoont met zijn kind kan niet worden afgeleid dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging in de zin van artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Doordat de bestreden beslissing niettemin op deze enkele feitelijke grond een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, miskent zij de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE